

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. Ž.**, zastoupena JUDr. Janem Hostinským, advokátem v Brně, Drobného 45a, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 29. 4. 2011, č. j. 65658/2010-13/PRO,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 30. 6. 2011 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 29. 4. 2011, č. j. 65658/2010-13/PRO, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. 17850/2010/VZV ze dne 9. 8. 2010 o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu v oboru odborný pracovník v laboratorních metodách a v přípravě léčivých přípravků podle zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval, že Mgr. J. Ž. absolvovala, maturovala na Gymnáziu Dr. Karla Polesného ve Znojmě dne 29. 5. 1996 a posléze magisterské studium ve studijním programu Tělesná výchova a sport ve studijním oboru Rekreatologie na Univerzitě Palackého v Olomouci dne 6. 6. 2004. Z toho žalovaný vyvodil s odkazem na § 26 zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání

způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), ve znění pozdějších předpisů, že žadatelka tedy postrádá odbornou způsobilost jiného odborného pracovníka, čili zdravotnickým pracovníkem s odbornou způsobilostí se nemůže stát nikdo, kdo nemá vzdělání odpovídající jinému odbornému pracovníkovi, tj. kdo tuto způsobilost nemá. Žadatelka žádá o vydání osvědčení, aniž by splnila podmínky pro jeho vydání.

Žalovaný se rovněž zabýval námitkou, že žadatelka byla Ministerstvem zdravotnictví zařazena dne 4. 1. 2006, č. j. JOP-487/2005 VZV-PI-45666/2005, do specializačního vzdělávání JOP, do úseku činnosti Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii, a že dne 30. 11. 2009 obdržela Diplom o specializované způsobilosti v oboru Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii s označením specialisty Klinický bioanalytik pro lékařskou mikrobiologii podle nařízení vlády č. 463/2004 Sb., kterým se stanoví obory specializačního vzdělávání a označení odbornosti zdravotnických pracovníků se specializovanou způsobilostí. Odborná způsobilost žadatelky nebyla získána specializačním vzděláváním, neboť postrádá odbornou způsobilost jiného odborného pracovníka, neboť nemá vzdělání odpovídající jinému odbornému pracovníkovi.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a namítala, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky stanovené zákonem o nelékařských zdravotnických povoláních a poukazovala v této souvislosti na vyhlášku č. 77/1981 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nezohlednil získaný Diplom o specializované způsobilosti v oboru Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii s označením specialisty Klinický bioanalytik pro lékařskou mikrobiologii. Namítala, že žalovaný nesprávně aplikoval § 96 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních a vyložil ustanovení § 43 odst. 2 téhož zákona zjevně diskriminačně.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkazoval na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 29. 4. 2011. Současně sdělil, že případné rozhodnutí o odstranění tvrdosti ve smyslu ustanovení § 91b zákona č. 105/2011 Sb., kterým se novelizuje zákon o nelékařských zdravotnických povoláních, by nemělo být zaměňováno s žalobou napadeným rozhodnutím. Nejedná se o další postup žalovaného, jehož cílem by mělo být uspokojení žalobkyně po podání žaloby ve správním soudnictví.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 27. 5. 2014, při němž účastníci řízení, resp. jejich zástupci, setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítnul rozsudkem ze dne 27. května 2014, č. j. 8 Ad 17/2011-65.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobkyně a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2014, č. j. 8 Ad 17/2011-65, zrušil svým rozsudkem ze dne 20. srpna 2014, č. j. 7 As 121/2014-38.

Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobkyně dne 18. 5. 2014, tedy ještě před vydáním napadeného rozsudku, doručila zdejšímu soudu podání označené jako „Doplnění odůvodnění žaloby“, v němž doplnila svou argumentaci především k žalobní námitce nesprávného posouzení právní otázky, zda je či není podle relevantních ustanovení zákona o nelékařských zdravotnických povoláních způsobilá k výkonu předmětného zdravotnického povolání. Městský soud v Praze však na argumentaci obsaženou v tomto doplnění v odůvodnění svého rozsudku nijak nereagoval.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkoumatelnost rozhodnutí se sice nerovná neúčelnému podrobnému reagování na každou v žalobě zmíněnou skutečnost, nicméně ignorování rozsáhlého doplnění žaloby, ve kterém je obsažena řada argumentů, má jednoznačně za následek nepřezkoumatelnost.

Podle § 71 odst. 2 věta třetí soudního řádu správního rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. prosince 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, konstatoval, že přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“. Nepochybně je totiž povinností soudu vypořádat se nejen se správností námitek žalobce, ale prvotně s včasností jejich uplatnění, a v případě jejich opožděného podání odmítnout je v souladu s příslušnými ustanoveními soudního řádu správního, nelze je však v odůvodnění rozhodnutí pominout.

Podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V inkriminované věci je nesporné, že žaloba byla u Městského soudu v Praze podána dne 30. 6. 2011, a že rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 29. 4. 2011, č. j. 65658/2010-13/PRO, bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou dne 9. 5. 2011. Konec zákonné lhůty pro podání žaloby uplynul dne 11. 7. 2011 (pondělí). Repliku žalobkyně podala dne 18. 5. 2014, tedy zjevně dávno po uplynutí této zákonné lhůty pro podání žaloby, resp. její rozšíření.

Městský soud v Praze se tedy musel zabývat otázkou, zda tímto podáním byla žaloba rozšířena o další žalobní body či nikoliv, a tedy které body tohoto podání by bylo lze ještě vypořádat.

Ve svém podání ze dne 30. 6. 2011 žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky stanovené zákonem o nelékařských zdravotnických povoláních, konstatovala, že podle důvodové zprávy k citovanému zákonu je důvodem přijetí nové právní úpravy skutečnost, že dříve platná vyhláška č. 77/1981 Sb. stanovila obory zdravotnických pracovníků a specializační přípravy, které již byly v některých případech překonány. Žalovaný od tohoto účelu zcela zjevně abstrahoval, když nijak nezohlednil její nově získanou kvalifikaci.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nezohlednil získaný Diplom o specializované způsobilosti v oboru Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii s označením specialisty Klinický bio analytik pro lékařskou mikrobiologii. Namítala, že žalovaný nesprávně aplikoval § 96 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních a vyložil ustanovení § 43 odst. 2 téhož zákona zjevně diskriminačně.

Tyto námitky byly Městským soudem v Praze vypořádány níže.

Ve své replice ze dne 18. 5. 2014 se žalobkyně především znovu dovolávala vyhlášky č. 77/1981 Sb. a tuto vyhlášku širše komentovala, dovolávala se znovu využití § 96 odst. 2 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních.

Zcela nově ve své replice žalobkyně namítala porušení ustanovení § 58 zákona o nelékařských povoláních, jakož i porušení ustanovení § 67 a 73 správního řádu, dále tvrdila, že její diplom potvrzující absolvování magisterského oboru M 7401 byl již jednou Ministerstvem zdravotnictví uznán jako doklad potvrzující absolvování vysoké školy jiného, než zdravotnického směru ve smyslu § 16 vyhlášky č. 77/1981 Sb., takže žalovaný již neměl opětovně zkoumat skutečnost, o které již bylo jednou závazně rozhodnuto.

Podle § 2 písm. c) zákona o nelékařských zdravotnických povoláních pro účely tohoto zákona se rozumí jiným odborným pracovníkem fyzická osoba provádějící činnosti, které nejsou poskytováním zdravotní péče, ale s poskytováním této péče přímo souvisejí; za činnosti, které přímo souvisejí s poskytováním zdravotní péče, se považují činnosti stanovené právními předpisy,

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky stanovené zákonem o nelékařských zdravotnických povoláních, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z ustanovení § 67 odst. 1 citovaného zákona vyplývá, že *ministerstvo rozhodne o vydání osvědčení zdravotnickému pracovníkovi na základě jeho písemné žádosti, pokud splnil podmínky pro výkon povolání bez odborného dohledu stanovené tímto zákonem.*

Žalobkyně se domáhala uznání odborné způsobilosti zdravotnického pracovníka v laboratorních metodách, avšak podle § 26 odst. 1 citovaného zákona *odbornou způsobilost k výkonu povolání odborného pracovníka v laboratorních metodách (a v přípravě léčivých přípravků) se získává absolvováním*

a) akreditovaného zdravotnického magisterského studijního oboru pro přípravu odborného pracovníka v laboratorních metodách, nebo

b) akreditovaného magisterského studijního oboru přírodovědného zaměření a akreditovaného kvalifikačního kurzu odborné zdravotnické laboratorní metody nebo kvalifikačního kurzu výroba, příprava a kontrola léčivých přípravků nebo
c) akreditovaného magisterského studijního oboru přírodovědného, elektrotechnického nebo matematicko- fyzikálního zaměření a akreditovaného kvalifikačního kurzu odborné laboratorní metody v ochraně a podpoře veřejného zdraví.

Žalobkyně však absolvovala magisterské studium ve studijním programu Tělesná výchova a sport ve studijním oboru Rekreologie na Univerzitě Palackého v Olomouci, přičemž studijní obor rekreologie nelze považovat za akreditovaný zdravotnický magisterský studijní obor, resp. akreditovaný magisterský studijní obor přírodovědného zaměření, resp. akreditovaný magisterský studijní obor přírodovědného, elektrotechnického nebo matematicko- fyzikálního zaměření. V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalobkyně podle předložených dokladů neabsolvovala žádné zákonem předepsané magisterské studium a nemohla tedy nesplněním této podmínky – *conditio sine qua non* – získat odbornou způsobilost zdravotnického pracovníka. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o nelékařských zdravotnických povoláních, když kontoval, že žalobkyně nesplňuje podmínky k výkonu povolání odborného pracovníka v laboratorních metodách (a v přípravě léčivých přípravků).

Pokud jde o ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) citovaného zákona lze takovouto odbornou způsobilost získat rovněž absolvováním akreditovaného magisterského studijního oboru přírodovědného, elektrotechnického nebo matematicko- fyzikálního zaměření, které musí být doplněno absolvováním akreditovaného kvalifikačního kurzu odborné laboratorní metody v ochraně a podpoře veřejného zdraví.

Žalobkyně sice takovýto zákonem předpokládaný doplňující akreditovaný kvalifikační kurz odborné laboratorní metody v ochraně a podpoře veřejného zdraví absolvovala, nicméně jí nadále chybí základní a zásadní předpoklad pro získání odborné kvalifikace, tj. absolvování akreditovaného magisterského studijního oboru přírodovědného, elektrotechnického nebo matematicko- fyzikálního zaměření, neboť absolvovala magisterské studium ve studijním programu Tělesná výchova a sport ve studijním oboru Rekreologie. Absolvovala magisterské studium ve studijním programu, které zákon o nelékařských zdravotnických povoláních nezařazuje jako základní předpoklad k získání odborné způsobilosti pro kategorii jiného odborného pracovníka provádějícího činnosti, které nejsou poskytováním zdravotní péče, ale s poskytováním této péče přímo souvisejí.

Podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o nelékařských zdravotnických povoláních odborná způsobilost k výkonu povolání jiného odborného pracovníka se získává absolvováním

a) akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou ve studijním oboru

- 1. jednooborového studia psychologie, pokud bylo zahájeno nejpozději ve školním roce 2007/2008 (psycholog),*
- 2. speciální pedagogika se státní závěrečnou zkouškou z logopedie a surdopedie (logoped),*
- 3. speciální pedagogika se státní závěrečnou zkouškou z oftalmopedie nebo tyflopédie (oftalmoped),*
- 4. matematicko-fyzikálního zaměření,*

5. přírodovědného zaměření, to je biologického, fyzikálního nebo chemického zaměření, včetně veterinárního lékařství a farmacie,
6. elektrotechnického zaměření, nebo
7. sociálního zaměření (sociální pracovník),
8. pedagogického zaměření,

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný nezohlednil získaný Diplom o specializované způsobilosti v oboru Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii s označením specialisty Klinický bio analytik pro lékařskou mikrobiologii, a, že vyložil ustanovení § 43 odst. 2 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních zjevně diskriminačně, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobkyně absolvovala magisterské studium ve studijním programu Tělesná výchova a sport ve studijním oboru Rekreatologie na Univerzitě Palackého v Olomouci, absolvovala tedy obor, který v taxativním výčtu studijních oborů v ustanovení § 43 odst. 2 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních, jejichž absolvováním lze získat způsobilost k výkonu povolání jiného odborného pracovníka, není uveden, a pod žádný z uvedených oborů jej ani nelze podřadit. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a jeho závěr nemohl soud proto považovat za zjevně diskriminační. Citované ustanovení jednoznačně stanoví, že odborná způsobilost se získává absolvováním vyjmenovaných studijních oborů, zákon nedává příslušným orgánům do dispozice libovolně doplňovat další studijní obory. Závěr žalovaného, že studium, které žalobkyně absolvovala v magisterském studijním oboru je takového druhu, že ji nelze považovat ani za jiného odborného pracovníka ve smyslu zákona o nelékařských zdravotnických povoláních je správný a zákonný.

Pokud žalobkyně namítala, že absolvovala specializační studium určené zdravotnickým pracovníkům, resp. jiným odborným pracovníkům, v oboru Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii, postupoval i v tomto ohledu žalovaný v souladu se zákonem, když konstatoval, že ji nelze požadované osvědčení vydat. Žalobkyně totiž nespĺňuje základní podmínku odborné způsobilosti zdravotnického pracovníka, resp. způsobilosti jiného odborného pracovníka. Žalobkyně tedy sice získala specializovanou způsobilost, avšak bez získání základní odborné způsobilosti.

Výkon zdravotnického povolání patří do kategorie povolání, která jsou státem regulována, a to právě zákonem o nelékařských zdravotnických povoláních, do něhož byla transponována mj. i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací. Postup žalovaného byl v souladu s těmito právními předpisy, jakož i s čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla svobodnou volbu, když se rozhodla pro studium na Gymnáziu Dr. Karla Polesného ve Znojmě a posléze pro magisterské studium ve studijním programu Tělesná výchova a sport ve studijním oboru Rekreatologie na Univerzitě Palackého v Olomouci. Žalobkyně rovněž měla svobodnou volbu, když se rozhodla pro specializační vzdělávání JOP, v úseku činnosti Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii. V jejím případě tedy nedošlo k žádnému porušení čl. 26 odst. 1 Listiny, když všechna tato studia jí byla umožněna absolvovat. Nutno konstatovat, že namítané ustanovení čl. 26 Listiny v odstavci 2 stanoví, že zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností.

V inkriminované věci se jedná o zákon o nelékařských zdravotnických povoláních a žalovaný svým postupem podle citovaného zákona nemohl porušit a ani neporušil čl. 26 listiny. Kromě toho je nutno podotknout, že zdravotnická povolání patří do obzvláště citlivé oblasti, a že tato povolání jsou specifická a nelze je přirovnávat k jiným povoláním, neboť povinností žalovaného je dbát na to, aby nedošlo k ohrožení ochrany veřejného zdraví, úrovně poskytovaných služeb, jakož i důvěry, kterou uživatelé služeb vkládají do příslušných dokladů o studiu.

Pokud se žalobkyně dovolávala vyhlášky č. 77/1981 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou s odkazem na vyhlášku č. 393/2004 Sb., kterou se zrušuje vyhláška č. 77/1981 Sb., o zdravotnických pracovnících a jiných odborných pracovnících ve zdravotnictví. Namítaná vyhláška pozbyla platnosti a účinnosti dnem 30. 6. 2004.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla Ministerstvem zdravotnictví zařazena dne 4. 1. 2006, č. j. JOP-487/2005 VZV-PI-45666/2005, do specializačního vzdělávání JOP, do úseku činnosti Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii, nemohla být v té době již neplatná vyhláška na její případ žalovaným použita. Není tedy pravdou, že by žalobkyně začala studium podle dříve platných předpisů.

Podle § 96 odst. 2 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních pomaturitní specializační studium a speciální průprava, které zdravotničtí pracovníci nebo jiní odborní pracovníci absolvovali podle dosavadních právních předpisů, se považují za specializační vzdělávání. Do 2 let od nabytí účinnosti tohoto zákona probíhá specializační vzdělávání podle dosavadních právních předpisů. Fyzické osoby zařazené do specializačního pomaturitního studia nebo speciální průpravy podle dosavadních právních předpisů ji dokončí podle těchto předpisů.

Ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo. Z obecných legislativních zásad vyplývá, že v přechodných ustanoveních právních předpisů se upravuje vztah nové právní úpravy k dřívější právní úpravě a k právním vztahům podle ní vzniklým, a to v zájmu právní jistoty a ochrany práv v dobré víře nabytých na základě předchozí právní úpravy. Za tím účelem přechodná ustanovení zpravidla upravují odlišné předpoklady pro existenci a obsah právních vztahů vzniklých podle dosavadní a podle nové právní úpravy. Pokud má nová právní úprava svými účinky zasáhnout do právních vztahů vzniklých na základě dosavadní právní úpravy, je třeba, aby návrh právního předpisu obsahoval přechodná ustanovení, která budou způsob a důsledky takového střetu řešit.

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný měl v jejím případě aplikovat přechodné ustanovení § 96 odst. 2 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních ze dne 4. února 2004, nabytí účinnosti dne 1. 4. 2004, musel Městský soud v Praze i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, neboť toto přechodné ustanovení se nemohlo a nemůže na žalobkyni vztahovat.

Žalobkyně byla Ministerstvem zdravotnictví zařazena dne 4. 1. 2006, č. j. JOP-487/2005 VZV-PI-45666/2005, do specializačního vzdělávání JOP, do úseku činnosti

Vyšetřovací metody v lékařské mikrobiologii, tedy v době platnosti a účinnosti zákona o nelékařských zdravotnických povoláních. Práva žalobkyně tedy nebyla a nemohla být nabýta na základě předchozí právní úpravy, žalovaný správní orgán nemohl v jejím případě postupovat podle přechodných ustanovení zákona o nelékařských zdravotnických povoláních, neboť by postupoval v rozporu se zákonem.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 4. února 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, v němž judikoval, že je nutno rozlišovat případy, ve kterých lze soulad ustanovení právního předpisu s ústavním pořádkem zabezpečit jeho ústavně konformní interpretací a kdy tak učinit nelze a je nutno přistoupit k jeho zrušení. Soud přitom není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž má svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. Zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spjato se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. Dochází k tomu v důsledku ochrany jiného veřejného zájmu či základního práva a svobody. Posuzování tohoto konfliktu hlediskem proporcionality s ohledem na intertemporalitu by mělo vést k závěru o druhu legislativního řešení časového střetu právních úprav. Proporcionalitu lze přitom charakterizovat tak, že vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu, resp. ochrany základních práv a svobod odůvodňuje vyšší míru zásahu do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo novou právní regulací. Platí tu zároveň maxima, přikazující v případě omezení základního práva, resp. svobody šetřit jeho podstatu a smysl (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

Městský soud v Praze tak musel přisvědčit žalovanému, jenž ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nezpochybňoval absolvované specializační vzdělávání, jak se domnívá stěžovatelka, a pro tento závěr nesvědčí ani obsah rozhodnutí. Stěžovatelce není ani odnímána zpětně možnost vykonávat jí zvolené povolání, neboť jeho výkon bez odborného dohledu je možný pouze na základě osvědčení k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu, resp. v případě výkonu povolání pod odborným dohledem je to možné, když zdravotnický pracovník absolvuje studium vedoucí k získání odborné způsobilosti některým ze způsobů předpokládaných v hlavě II zákona o nelékařských zdravotnických povoláních, resp. v dříve platné vyhlášce č. 77/1981 Sb. Nic takového však ve správním řízení prokázáno nebylo. Nepřesné je rovněž stěžovatelčino tvrzení, že správní orgán ji měl posuzovat podle ust. § 45 odst. 1 věta druhá (místo věty první) vyhlášky č. 77/1981 Sb. Stěžovatelka se snaží navodit dojem, že absolvováním specializační průpravy se z ní stal nejen jiný odborný pracovník, ale současně zdravotnický pracovník s odbornou a specializovanou způsobilostí. Přitom ust. § 16 vyhlášky č. 77/1981 Sb. stanoví předpoklady pro získání způsobilosti k výkonu povolání jiného odborného pracovníka, tj. studiem na školách poskytujících vysokoškolské, úplné střední nebo střední vzdělání jiného než zdravotnického směru a průpravou pro výkon práce ve zdravotnictví. Podle žalovaného nebyly dány důvody ani k odstraňování vad žádosti. Žádost byla zcela zjevně srozumitelná, určitá a nevyvolávající pochybnost o jejím obsahu.

Pokud žalobkyně ve své replice ze dne 18. 5. 2014 zcela nově namítala porušení ustanovení § 58 zákona o nelékařských povoláních, jakož i porušení ustanovení § 67 a 73 správního řádu, dále tvrdila, že její diplom potvrzující absolvování magisterského oboru M

7401 byl již jednou Ministerstvem zdravotnictví uznán jako doklad potvrzující absolvování vysoké školy jiného, než zdravotnického směru ve smyslu § 16 vyhlášky č. 77/1981 Sb., takže žalovaný již neměl opětovně zkoumat skutečnost, o které již bylo jednou závazně rozhodnuto, musel Městský soud v Praze tyto námitky odmítnout s poukazem na jejich opožděnost (viz citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnul tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová